

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Lucy Ryder

Túl jó vagy nekem

Emily Forbes

Ments meg engem!

Marion Lennox

Bőrnadrágos doktornő

Krokodil-völgy

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Bev Riley, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Tempted by the Heart Surgeon* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Emily Forbes, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Rescuing the Paramedic's Heart* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Marion Lennox, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Their Lost-and-Found Family* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Gábor*

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 86. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-980-8

• *Kép: Shutterstock*

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lucy Ryder

Túl jó vagy nekem

1. FEJEZET

Samantha Jefferies idegesen körülnézett, mielőtt besurrant a szálloda bárjába. Megkönnyebbülésére a hely meglehetősen zsúfolt és sötét volt, így talán a rámenős vőfély nem találja meg. Rövid szusszanásra volt szüksége ezen a borzalmas esküvőn, ahol ő volt az egyik a tizenegy koszorúslány közül.

Tizenegy! Ki a fenének van szüksége tizenegy koszorúslányra?

Másrészt az unokatestvére, Stacey legalább kézből tartja az életét, míg Samé a lefolyóba került. De miért ne tehetne úgy néhány óráig, mintha valaki más lenne? Mintha nem látott volna semmit, és a saját esküvője nem ment volna fuccsba emiatt. Vagy legalábbis nem fog, mihelyt mindenről beszámol a nagyanyjának.

Grimaszolt a gondolatra. Nem túl rózsás kilátások. Végre Lilian Gilford megbékélt Sam egyik pasijával, és akkor... A nagyanyja biztosan ki fog borulni.

Ahogy Sam leült a pulthoz, a lehető legtávolabb az ajtótól, visszagondolt a két nappal ezelőtti esetre, amikor belépett vőlegénye nagy, ízlésesen berendezett irodájába, és rajtakapta Lawrence-t asszisztensével. Egy férfival!

És mintha ez nem lett volna elég rémes, most ráadásul viselnie kell ezt a váll nélküli, eperrózsaszín ruhát. Igen, eperrózsaszín! A szűk mider többet mutatott gömbölyded idomaiból, mint szerette volna, és túl sok férfi figyelmét vonzotta magára. Ráadásul a széles tüllszoknyában úgy nézett ki, mint egy San Diegó-i állatkertből megszökött flamingó.

Samantha Jefferies mégiscsak Lilian Gilford, a *Gilford Pharmaceuticals* vezérigazgatójának és a bostoni előkelő társaság magas rangú tagjának az unokája. És normális esetben soha nem visel olyasmit, amiben úgy néz ki, mintha egy varieté revüben lépne fel.

Felült egy bárszékre, magas sarkú szandáljával a kezében, és megigazította a szoknyáját. Nem túl fiatal, frissen szingli nőként egy kis férfi figyelem nem árthat, de talán nem a nagyon új, nagyon botránys rózsaszín tangabugyijával kellene elérnie.

Bár amikor megvásárolta, elhatározta, hogy mostantól mindent kipróbál, amit az élet kínál, mielőtt kénytelen lesz a magas sarkúakat kényelmes papucsokra cserélni.

A pultos megjelent előtte, és szórakozottan vizsgálta. Ha nem nézne ki tizenkét év körülinek, talán flörtölne vele, hogy kipróbálja újdonsült szabadságát.

– Eltévedtél a bálba menet, hercegnő?

– Elég idős ahhoz, hogy alkoholt szolgáljon fel? – kontrázott kedves mosollyal Sam, bár legszívesebben ráförmedt volna a fickóra.

A srác lemondóan felsóhajtott. Úgy látszik, nem ez az első alkalom, hogy valaki megjegyzést tett fiatalos külsejére.

– Mit szabad?

– Valami rövidet.

Ha lúd, legyen kövér! Még soha nem tette be a lábát egyetlen bárba se. Lilian Gilford unokajaként és III. Lawrence Winthrop menyasszonyaként sherrynél erősebbet nem ivott. Mert ez nem illik egy hölgyhöz.

Nos, ez mostantól megváltozik!

– Tudja az anyukája, hogy alkoholt rendel? – cukkolta a pultos.

– Ide az itallappal! – mondta Sam. – És nyomban! Különben a borraivalóját veszélyezteti.

A pultos nevetve tolta felé az itallapot.

– Igenis, hercegnőm. Mit szeretne?

– Majd a legfelső sorban kezdem, aztán lefelé haladok.

Dr. Adam Knight azonnal felfigyelt a nőre, amint belépett a San Franciscó-i előkelő szálloda bárjába.

Valószínűleg azért, mert annyira nem illett a hokisokkal és a zajos szombat esti mulatozókkal teli bárba.

De valószínűleg különben is észrevette volna. Rendkívül nőies volt – gesztenyebarna hajától kezdve, amelyet feltűzve és virágokkal díszítve viselt, karcsú alakján át egészen a végtelenül hosszú lábáig. És nem viselt cipőt. Az egyik ujján egy pár magas sarkú rózsaszín szandál kalimpált.

Adam barátja és kollégája, Wes Kirkland vigyorogva mutatott a rózsaszínű látomásra.

– Tíz dollárba fogadok, hogy a „villából” jött.

Kolléganője, Janice elszakadt a mobiltelefonjától.

– A villából? – kérdezte zavartan. – Miről beszélsz egyáltalán? – Összeszűkítette a szemét, ahogy tekintete az érdeklődés tárgyára esett. – Ó, a Playboy-villára gondolsz! Ti férfiak! Ha engem kérdezel, inkább egy jelmezbálból csöppent ide.

Wes nevetett.

– És minek öltözött? Flamingónak?

Adam figyelte, ahogy az ismeretlen nő vált néhány szót a pultossal. Nem sokkal később egy sor kis pohárka állt előtte. Távolról nem tudta beazonosítani az italoikat, de a második pohár után a nő a lábát egy szabad bárszékre tette, a harmadik után pedig hokisok vették körül, akik szintén felest rendeltek, és együtt ittak vele.

Látta, ahogy „Bazsarózsa” nevetve megrázza a fejét, és belekapaszkodik a pultba, hogy ne essen le a székről, amikor az egyik srác átkarolta a derekát, hogy magához húzza. Egy másik férfi közbelépett, és egy pillanatra úgy tűnt, hogy verekedés tör ki.

A lány mondott valamit, ami látszólag megnyugtatta a két férfit, majd megpaskolta erős karjukat, és lecsúszott a székről, hogy csatlakozzon néhány nőhöz a táncparketten. Az első fickó követte, hogy visszahozza, de a lány nevetve kitért előle, és megpróbált elbújni a táncosok között.

Ez nem fog működni, gondolta Adam mosolyogva. Abban a rózsaszín ruhában nem.

– Fogadok, most rögtön rávehetném, hogy táncoljon velem – jelentette ki Wes. – Csak annyit kell mondanom, hogy orvos vagyok. Ezt szeretik a lányok.

Janice megvetően felhorkant.

– Szerintem inkább a hokisokat szeretik. – Néhány nőre mutatott, akik a férfiak körül csoportosultak a pultnál.

Adam csak fél füllel hallgatta a kollégái beszélgetését. Figyelte, ahogy a magas hokis követi a szép ismeretlent a táncparketre, és átkarolja a derekát. A lány megrázta a fejét, amikor a férfi mondott neki valamit. A hokis hirtelen megpörgette „Bazsarózsa”-t, majd drámai mozdulattal átdobta az egyik karján.

A lány torokhangon nevetve próbálta eltolni a férfi arcát a dekoltázsától. Amikor a pillantása találkozott Adam tekintetével, és világ egy pillanatra megállni látszott. De aztán a hokis magához húzta, és tapogatni kezdte.

Mielőtt Adam közbeléphetett volna, a lány ellökte magától a fickót, majd hátratántorodott, elvesztette az egyensúlyát, és... pont Adam ölében landolt.

Adam ösztönösen átkarolta.

– Megvagy – mormolta.

Samnek éppen hogy sikerült megszabadulnia a goromba hokistól, és máris egy vendég ölében találta magát. A lélegzete elakadt, amikor egy izmos kart érzett a dereka körül, és egy még izmosabb, csodálatosan meleg mellkashoz simult. Egy röpke pillanatig kiélvezte az érzést, mielőtt újra felegyenesedett, és a könyökével véletlenül orrba vágta az idegent, aki élesen beszívta a levegőt.

Sam annyira megijedt, hogy elfelejtett bocsánatot kérni. Ó, istenem! Először a rámenős vőfély, aztán az az idegesítő hokis, most meg ez!

Óvatosan a férfi felé fordult. Egek, közelről még jobban nézett ki, mint távolról! Magas homlok, éles arccsont, markáns áll és rézszerű bőr. Az arca életerőt sugárzott, és egész megjelenése indián őslakos származására utalt.

Mintha hipnotizálták volna, a lány leeresztette a tekintetét a férfi ajkára.

– Bocsánat – motyogta lélegzet-visszafojtva.

Képtelen volt elszakítani a tekintetét a férfi szájáról, és csak remélni tudta, hogy az illető csupán sokkos állapotának tudja be a dolgot.

Aztán a tekintete megállapodott a férfi dús haján, amely majdnem a válláig ért.

Az idegen elmosolyodott. Fehér fogai megvillantak a félhomályban.

– Nem történt semmi – mondta mély hangon, amitől a lány gerincén kéjes borzongás futott végig.

Amikor a férfi nagy, meleg kezét a csípőjére tette, a szíve kihagyott egy ütemet, és a lába annyira remegett, hogy örült, hogy ül.

Messze ő a legdögösebb pasi, akivel valaha találkozott! Sam mostanra már szinte örült a kínos incidensnek. Ha már szingli, ennél jobb alkalmat nem is találhatott volna, hogy kipróbálja nem létező flörtölési képességeit.

Lenyűgözve nézte a férfi markáns állát, egyenes orrát és szemét, amelynek színe a nagyapja kedvenc whiskyjére emlékeztette.

– Bo... bocsánat – motyogta. – Én...

– Hé! – Egy férfihang zökkenetette ki a lányt kábult állapotából. – Vegye le a mancsát a barátnőmről!

A hang a hokisé volt, és megragadta Sam vállát, hogy elhúzza. Sam lerázta magáról a kezét, és átkarolta a szexi idegen nyakát.

– Ments meg! – suttogta, majd olyasmit tett, amit még soha: a férfi dús hajába fúrta az ujjait, és megcsókolta.

A két – vagy három? – rövidital és a két pohár pezsgő nélkül soha nem tett volna ilyen. Meg persze kellett hozzá a negyvennyolc órával ezelőtti sokk, amikor rádöbbedt, hogy jóképű vőlegénye miért ragaszkodott ahhoz, hogy a nászéjszakájukig várjanak a szexszel. A férfit határozottan érdekelte a szex – csak nem vele. Ehelyett az asszisztensével, Ronnie-val folytatott viszonyt.

Ha nem kapta volna rajta a két férfit Lawrence íróasztalán, valószínűleg most nem ülne egy szexi idegen ölében. De elvégre újra szingli. Különbösen is, holnap visszarepül Bostonba, és soha többé nem találkozik ezekkel az emberekkel.

De ahogy belenézett az idegen whiskyszínű szemébe, valami újra életre kelt benne – valami, amiről azt hitte, hogy már régen halott. Egy furcsa pillanatra úgy érezte, mintha ismerné a férfit, a szívverése felgyorsult, ami éppoly félelmetes volt, mint amilyen izgalmas.

Amikor a férfi felemelte a kezét, Sam attól félt, hogy eltolja magától. De ehelyett az egyik kezét a tarkójára, a másikat a csípőjére csúsztatta, még közelebb húzta magához, és viszonzta a csókot. Amikor a nyelvük táncra kelt, Sam úgy érezte, hogy mindjárt elveszti az esztét.

Ez csak egy csók, mondta magának kábultan. Egy nagyszerű csók, de a gondolat, hogy egy olyan férfit csókol, akit nem is ismer, abszurd volt. Szerelem első látásra – ilyen nem létezik.

Mintha csak ködön keresztül hallotta volna, hogy a férfi elküldi a hokist, annyira megrészegítette az ajka és a nyelve. Ilyesmit eddig csak álmában tapasztalt. Mintha csaknem huszonnyolc évnyi jeges hideg után hirtelen felfedezte volna a tüzet. Végre tudta, miről beszél mindenki!

Az idegen szája puhább voltak, mint várta volna. Melegebb. Boldog sóhaj hagyta el a lány ajkát. A férfi íze egyszerűen csodálatos volt.

Annyira izgató, hogy szó szerint lánggra lobbantotta a vérét. Még a legvadabb fantáziájában sem csókolták így – mintha ez a férfi itt helyben el akarná csábítani őt.

És még csak nem is bánná.

Megdöbbenve emelte fel a fejét a felismerésre.

– Én... ööö... sajnálom... – dadogta.

Hogy a fenébe jutott el odáig, hogy megcsókoljon egy férfit, akivel alig néhány perce találkozott? Ráadásul nyilvános helyen?

Az idegen félig lehunyta szemhéja alól viszonzta a tekintetét.

– Én nem.

Mély, rekedtes hangja hallatán a lány ismét megremegett a gyönyörtől, és érezte, ahogy a forróság a hasáról az arcára terjed.

Amikor a szeme sarkából mozgást látott, megdöbbenve konstatálta, hogy Jared, a rámenős vőfély tart feléje.

– Amanda – mondta szemrehányóan. – Mit művelsz itt? Már mindenütt kerestelek!

A lány éppen azon volt, hogy századszorra is rámutasson, a neve Samantha, és nem Amanda. De a vágy, hogy letörölje azt az önelégült vigyort a férfi képéről, erősebb volt. Le akarta vetkőzni azt a kifinomult imázst, amit már kiskorától rákényszerítettek, és normális nőként viselkedni. Normális nőként, akinek igényei meg érzelmei vannak – fényévekre attól a hűvös, kontrollált és elegáns jelenségtől, akinek a nagyanyja látni akarta.

Ó, igen, gondolta. A pokolba a visszafogott viselkedéssel! Egyszer s mindenkorra maga mögött hagyta, amikor Bostonban hátat fordított a vőlegényének és a szeretőjének.

Jaredről tudomást sem véve, megérintette az idegen markáns állát, elmosolyodott, és ismét megcsókolta. Majd vonakodva elhúzódott, hogy még egyszer utoljára az arcába nézzen, és emlékezetébe vesse izgalomtól fátyolos szemének látványát.

– Hív a kötelesség – motyogta, és sajnálkozva végigsimított az alsó ajkán, mielőtt remegő lábakkal felállt.

Minden elmosódott a szeme előtt.

Oké, nincs több rövidital.

És semmi csokolózás De a fenébe is, többet akar!

– Biztos, hogy nem szeretnél maradni? – kérdezte az idegen.

Nagy volt a kísértés.

– Amanda – mondta Jared szigorúan, pontosan ugyanazon a hangon, amit a nagyanyja is mindig használt, amikor Sam nem felelt meg Gilfordék magas elvárásainak.

Nem csoda, pontosan az a típus volt, akiért Lilian Gilford odavolt: jó családból származott, lenyűgöző pedigrével, pénze, mint a pelyva... és halálosan unalmas.

Sam sajnálkozva rázta meg a fejét.

– Nem... nem lehet.

– Kár – mormolta a férfi, és búcsúzóul melegen, vigasztalóan megszorította a lány kezét.

2. FEJEZET

Kulcskártyájával a kezében Adam az előcsarnok végén lévő liftekhez ment. Miután a „Bazsarózsa” – vagy Amanda, ahogy az a nyársat nyelt fickó nevezte – elment, az este gyakorlatilag véget ért számára.

Talán túlzás lenne azt állítani, hogy fájdalmas veszteségként élte meg a lány eltűnését, de úgy érezte, mintha valami nagyon fontos dologról maradt volna le.

A nagyanyja valószínűleg úgy írta volna le azt, ami imént a bárban történt, hogy két lélek felismerte egymást, de ez túl giccses megfogalmazás volt neki. A hormonjai valószínűleg épp most ébredtek fel hosszú téli álmukból, és igényt támasztottak a rózsaszín ruhás nőre. De lassan túl öreg az egyéjszakás kalandokhoz.

A felvonókhoz ért, és az éppen záródó ajtók közé csúsztotta a kezét. Amikor meglátta a sok rózsaszín túllt és a riadt kék szempárt, a bocsánatkérés elhalt az ajkán. Hagyta, hogy a tekintete Amanda kócos, gesztenyebarna hajáról karcsú lábára vándoroljon. Időközben a lány felvette a rózsaszín, magas sarkú szandál, amely még hosszabbnak mutatta a lábát. A lift éles fényében is jól nézett ki. Különösen akkor, amikor elpirult – mint most.

Zavara szöges ellentétben állt a két órával ezelőtti csábító viselkedésével. Adam ezt még lenyűgözőbbnek találta, mint bazsarózsaszín ruháját és hosszú lábát.

Hirtelen rádöbbsent, hogy még mindig nyitva tartja a liftajtót, és hogy Amanda várandós utastársa nagy érdeklődéssel nézi őt.

– Jó estét! – motyogta, belépett a liftbe, és megnyomta az emeletének a számát.

Amikor az ajtó becsukódott, a falnak támaszkodott, és újra a nőre pillantott, aki úgy nézett rá, mintha két órája nem csókolta volna vadul és szenvedélyesen.

– Ööö... helló – mondta a lány, és még jobban elpirult.

A hangja ugyanolyan mélynek és fátyolosnak hangzott, mint amilyenre emlékezett, ami Adamet teljesen beindította.

– Látom, megszökött a börtönőrértől.

A lány egy pillanatra kissé zavartnak tűnt.

– A börtönőrömtől...? Ó, úgy érti, Jaredtől? – Elhúzta a száját. – Nem vagyunk egy pár, ha erre gondol – tette hozzá, miközben az előrehaladott terhes, szintén élénk rózsaszín túllbe és organzába öltözött fiatal nő megvetően felhorkant.

– Nem, egyetlen épeszű nő sem lenne együtt Jareddel – mondta a leendő anyuka, miközben óriási hasát dörzsölgette. – Mindenki tudja, milyen unalmasak a könyvelők.

– Daphne – sziszegte Amanda, és grimaszolt.

Adam mosolya elmélyült.

– Mi az? – kérdezte a másik nő.

Amanda zavartan nézett rá.

– Talán ő is könyvelő – suttozta.

Mielőtt Adam megnyugtathatta volna a két nőt, hogy nem, Daphne megrázta a fejét.

– Kizárt dolog! Nézz csak rá! Úgy néz ki, mint egy könyvelő?

– Hogy lehet ezt megítélni? Ó! – kiáltott fel a lány ijedten, mert a lift hirtelen megállt, és a két nőnek erősen kellett kapaszkodnia, hogy el ne essenek.

A lámpa még egyszer utoljára felvillant, mielőtt teljesen kialudt volna, Adam látta, hogy Daphne rémülten a hasára teszi a kezét.

– Jaj!

Rossz előérzete támadt.

– Ne ess pánikba, Daph! – hallotta Amanda ideges hangját. – Biztos vagyok benne, hogy egy perc múlva újra elindul, és akkor befekhetsz a fürdőkádba, amíg én felhívom Stant, és...

Daphne hangosan felnyögött.

– Nem a lifttel van gond – szakította félbe a barátnőjét. – Azt hiszem, elfolyt a magzatvizem. A vészvilágítás fényében Adam látta, hogy Amanda rémülten bámul a nőre.

– De... de az nem lehet! – Megragadta Daphne karját. – Még nincs itt az ideje! – Remegő lélegzetet vett. – Különben is, Stan sincs itt. Stan nélkül nem hozhatod világra a gyerekedet!

– Hát... – Daphne fojtott nevetéssel fogta meg a hasát. – Attól tartok, hogy ennek a babának nem áll szándékában Stanre várni. Te jó ég! – nyögte, amikor jött a következő összehúzóadás. Megragadta Amanda bal karját. – Remélem, tudsz segíteni a szülésnél.

Amanda fehér lett, mint a fal. Nyilvánvalóan kétségbeesetten küzdött az önuralmáért.

– Fogalmam sincs a babákról, Daphne, arról nem is beszélve, hogyan kell világra segíteni őket! Adam előhúzta a mobiltelefonját a farzsebéből, és Amandának dobta.

– Én viszont tudom. – A karórájára pillantott. Amikor újra felnézett, a nők úgy bámultak rá, mintha valami obszcén dolgot mondott volna. – Orvos vagyok – tette hozzá a férfi, miközben gondolatban kiszámolta, mennyi idő telt el a két összehúzóadás között.

Amanda megkönnyebbülése nyilvánvaló volt.

– Maga orvos? Talán nőgyógyász?

Adam nem felelt. Nem kell tudniuk, hogy szívsebész.

– Tárcsázza a 911-et! – parancsolta, és segítette Daphne-nek négykézlábra ereszkedni, majd megmasszírozta a hátát. – Így már jobb – mondta, és visszafordította a tekintetét Amandára, aki olyan merev volt a pániktól, mint egy szarvas a reflektorok fényében. – Írja le a helyzetet, és mondja meg, hogy szükségünk van mentőre és tűzoltóságra!

– Tűzoltóság?! – kérdezte a két nő elborzadva.

– Úgy érti, hogy ég a lift? Kizárt dolog, hogy egy égő liftben szüljek!

– Nem – válaszolta Amanda, miközben kék szemével könnyörögve nézett Adamra, és remegő ujjakkal bepötyögte a három számjegyet. – Szerintem arra az esetre, ha nem tudnák időben beindítani a liftet, és be kellene törni a kabinba, hogy kiszabadítsanak minket.

Adam bólintott.

– Így van – erősítette meg.

Daphne ismét hangosan felnyögött.

– Rendben. De ezt nem tudnák most rögtön megtenni?

– Hamarosan – ígérte Adam. – De egyelőre koncentráljon a légzésre. Még ne nyomjon, jó? Csak lélegezzen tovább!

Miután Amanda közölte a segélyhívóval részleteket, bontotta a vonalat.

– Remélem, tudja, hogy mit csi... csinál – mondta remegve Adamnek. – Mert nekem fogalmam sincs...

Adam megfogta a lány bal kezét, és Daphne derekára tette.

– Így – mondta mosolyogva. – Masszírozni fogja Daphne hátát, rendben? Ne aggódjon, ő és a baba tudják, mit kell csinálni!

– Tényleg? – kérdezte Daphne zihálva. – Utálok ezt mondani, szépfiú, de ez az első szülésem. Fogalmam sincs, mire számíthatok.

Amanda nyelt egyet, és idegesen végigsimított a nyelve hegyével az ajkán.

– Azt hittem, hogy jártál terhességdozásra.

– Én is – nyögte Daphne. – De nem készítettek fel minket arra, hogy liftben szüljünk. – Nyögdecéskelve összeszorította a szemét.

Sam tehetetlenül emelte tekintetét az orvosra. Adam, emlékeztette magát. Adamnek hívják, és gondoskodni fog Daphne-ről. Ráadásul átkozottul vonzó, amikor koncentrál.

– Jól vagy, Daphne?

A szíve hevesen vert, és érezte, hogy hatalmába keríti a pánik. Ó, istenem, remélhetőleg hamarosan itt lesz a mentő!

– Nem – zihált a másik nő, miközben az ujjai Sam karját szorították. – Mindjárt egy görögdinnyét kell átpréselnem a vaginámon. Hogy lennék jól?

Sam összeresztett – nemcsak a fájdalmas szorítás miatt, hanem azért is, mert Daphne épp most használta a V betűs szót egy férfi jelenlétében.

– Nem lesz semmi baj – mondta Adam félig vigasztalóan, félig mulatva, de a mosolya elhalványult, amikor két dühös nő meredt rá.

Daphne undorodva végigmérte.

– Ez mind a maga hibája – sziszegte összeszorított fogakkal.

– Az enyém? – kérdezte Adam zavartan.

– Elvégre maga is férfi, nem? – A nő vádlóan mutatott rá. – Ha maga és... a fajtája nem nézne mindig így... így ránk, nőkre, akkor ilyesmi nem történne meg! És ahogy maga néz, azzal száz lépésről is teherbe ejtethet egy gyanútlan lányt – folytatta zihálva. – Csak vigyázz vele! – mondta Amandának. – Veszélyes pasi! Egy pillantás, és már meztelenül ülsz az ölében!

Sam a döbbenettől zihálva összeszorította a térdét. Vajon Daphne tudja, mi történt a bárban néhány órával ezelőtt? Adam mintha sejtette volna, mire gondol, vigyorogva nézett rá.

Amikor Sam azt hitte, ennél rosszabb már nem lehet, hirtelen meghallotta, hogy a férfi azt mondja:

– Levenné a barátnője bugyiját, hogy megnézhessem, mennyire tágult ki?

A lány döbbenetben pislogott rá.

– Ezt nem mondhatja komolyan! Kizárt dolog, hogy bárkinek is levegyem az alsóneműjét. Főleg nem olyasvalakinek, akivel csak két napja találkoztam!

– Hé! – tiltakozott Daphne. – Együtt csináltuk végig ezt az esküvőt. Az ilyesmi közel hozza egymáshoz az embereket.

Adam tekintete nem hagyott kétséget afelől, hogy mire gondol. Hogy Sam nem reagált volna ilyen elutasítóan, ha arra kéri, vegye le a saját bugyiját.

Oké, talán nem is téved olyan nagyot...

– Ne legyél már ilyen idegesítő! – fakadt ki Daphne. – Ez a fickó nem téged akar megnézni ott lent, amikor a felismerhetetlenségig kitégültél. Én magam is levenném a bugyimat, de... Ó, a fenébe! – Rémülten Adamre meredt, és zihálva a földre kuporodott. – Mondja, hogy ez nem a következő összehúzóadás, mert kizárt, hogy itt szüljek!

– Oké, nem mondom semmit. De nagyon hasznos lenne, ha láthatnám, hol tart.

Adam éles pillantást vetett Samre.

A lány rövid habozás után lemondóan felsóhajtott. Már majdnem huszonnyolc éves. Gyakorlatilag harminc. Túl öreg ahhoz, hogy ilyenkor zavarba jöjjön, vagy pánikrohamot kapjon.

Daphne koszorúslányruhája alá nyúlt, és a bugyijának derékrésze után tapogatózott. Daphne láthatóan élvezve Sam zavarát, kuncogva próbált segíteni. Sam hősiezen és kitartóan küzdött, amíg a csipkés rész bele nem akadt Daphne egyik magas sarkú cipőjébe.

Te jó ég! Elvörösödve kiszabadította bugyit, majd a vihogó Daphne kezébe nyomta.

– Jól van – mondta Adam.

A férfi szétterpesztette Daphne lábát, és előrehajolt, hogy megnézze, hol tart a baba.

– Mondja, hogy tévedett, és nem fogok itt... ó! – nyögte a fiatalasszony, amikor jött a következő összehúzóadás.

– Sajnos igen, Daph – mondta Adam nyugodtan, és összeszűkülő szemmel nézett Samre. – A baba feje már látszik. Ne nyomjon, amíg nem utasítom, oké?

– Már mondtam, hogy nem fogok itt szülni! Különben is, semmit sem akarok jobban, mint nyomni... kivéve talán Stant megfojtani. – Daphne megragadta Sam kezét, és megszorította, amikor jött a következő összehúzóadás. – És amint kikerülök innen – nyögte –, megmondom neki, hogy a jövőben elfelejtheti a szexet. Soha... soha többé!

– Rendben, Daphne – mondta Adam. Teljesen koncentrálnak tűnt. – Jön a fej. Most nyomjon!

Daphne arca olyan vörös lett az erőlködéstől, hogy Sam attól félt, hogy szét pattan egy ér. Szörnyű hangot adott ki, mintha belülről tépnék szét. Sam szíve összeszorult az együttérzéstől.

Idegesen nézett Adamra, de ő nyugodt volt. Mi van, ha valami baj történik? – gondolta Sam hirtelen. Mi van, ha a baba beszorul, és nem tudják kiszedni? A szíve szaporán kezdett verni, és alig

kapott levegőt. Az ujjai elzsibbadtak, és zúgó hangot hallott a fejében. Mi van, ha Daphne – vagy a baba – meghal...?

– Amanda! – ért el hozzá egy mély férfihang a ködön, elnyomva mindent, kivéve az emlékeket, amelyek még mindig rémálmokat okoztak neki. Az emlékeket, amelyek még mindig megbénították majdnem húsz év elteltével is...

– Hé! – mondta halkán Adam.

Sam pislogott, amikor rájött, hogy a férfi hozzá beszél.

– Igen?

Adam megvárta, amíg a lány egyenesen ránéz.

– Jól van?

Sam megnyalta kiszáradt ajkát.

– Jól vagyok – mondta komor elszántsággal. Össze kell szednie magát. Elvégre nem neki születik most gyereke. – Csak még soha nem... soha nem voltam még... szülésnél jelen.

Adam egy pillanatnyi habozás után bólintott.

– Minden rendben lesz – biztosította a lányt, és felállt, hogy levegye a zakóját. – A nők évezredek óta szülnek babákat.

A zakó majdnem az arcában landolt, amikor a férfi odadobta neki. Már éppen meg akarta kérdezni, hogy mi a fenét képzelsz, amikor Adam egyik kezével hátranyúlt a lapockái közé, és az inget a fején át lehúzta tipikusan férfi módra. A lány döbbenetben – és csodálattal eltelve – bámult rá.

– A fenébe! – kapkodta a levegőt Daphne a sima bőr alatt kidomborodó izmok láttán. – Gyűlölném, ha nem lenne ilyen szép látvány.

Sam észrevette, hogy a férfi elpirul. Meglepetten pislogott.

– Nyomjon még, Daph! – utasította Adam a kismamát, majd odadobta Samnek a pólóját. – Tessék, fogja meg! Megkérném, hogy áldozza fel a ruháját arra, ami most következik, de valahogy az az érzésem, hogy nem sok mindent visel alatta.

Sam elkapta az inget, és még egyszer szemügyre vette az izmos felsőtestet és a rézarany kockahasat – tökéletes figyelemelterelés a közelgő pánikrohamról. De ebben a pillanatban a férfi hirtelen elkomorult, és megparancsolta Daphne-nek, hogy hagyja abba a nyomást.

– Hagyjam abba? – Daphne zihálva felemelte a fejét. – Megőrült? Most nem tudok leállni!

– Itt a köldökzsínór – motyogta Adam, miközben Daphne lábai között csinált valamit. – A baba nyaka köré tekeredett. – Felemelte a fejét, miközben a két nő döbbenetben kapkodta a levegőt. – Nem lesz semmi baj – mondta megnyugtatóan, majd folytatta, amit elkezdett. – Most ne nyomjon... – Halk káromkodást eresztett meg, amitől Sam gerincén végigfutott a hideg. – Megvan – mondta végül bátorítóan. – Sikerült. Már csak két nyomás, Daph, és a karjában lesz a baba!

Amikor meghallották a lift előtt a hangzavart és a pánikoló „Daphne, jövök, bébi!” kiáltást, már vége volt. Daphne Samnek dőlve, megbabonázva nézte a karjában tartott csodát.

Tizenöt perccel később a lift megérkezett az előcsarnokba, és a mentősök berohantak, hogy gondoskodjanak az újdonsült anyáról meg a babáról.

Sam még mindig olyan sokkos állapotban volt, hogy csak Adam segítségével sikerült felállnia és kijutnia a liftből. Végignézte, ahogy a mentősök Daphne-et egy hordágyra teszik, miközben Stan olyan nyilvánvaló örömmel és büszkeséggel ölelte át a feleségét meg a fiát, hogy Sam szemében könnyek szöktek. Milyen szerencse, hogy Adam történetesen ott volt, és megakadályozta, hogy Daphne babája megfojtsa magát a köldökzsínórral!

És micsoda szerencse, hogy ő nem bukott el teljesen, gondolta. De a kezdeti pánik után sikerült valamelyest lehiggadnia, és segíteni. Ez önmagában is hatalmas előrelépés, de...

– Várjanak! – kérte Daphne a mentősöket, kizökkentve Samet a gondolataiból. – Csak egyvalami jut eszembe, amivel köszönetet mondhatok. Remélem, nem bánjátok?

Sam zavartan pislogott.

– Hogy érted?

– A fiunkat rólatok akarom elnevezni – Samuel Adam Prescott.

Sam csodálkozva nézett Daphne-re.

– De én... én... nem csináltam semmit!

– Dehogynem! – mondta Daph rekedten az érzelmektől. – Többet segítettél, mint gondolnád.

Sam kipislogta a szeméből a feltörő könnyeket.

– Szí... szívesen tettem – mondta reszelős hangon.

Adam is megszólalt:

– Megtiszteltetés volt számomra, Daph, de Amandának teljesen igaza van, lényegében semmit sem csináltunk. De maga szép munkát végzett.

– Úgy viselkedtem odabent, mint egy őrült – ellenkezett Daphne, és megrázta a fejét. – De tévedtem.

Sam idegesen végigfuttatta a nyelve hegyét száraz ajkán.

– Té... tévedtél?

Rájött, hogy most valószínűleg olyan benyomást kelt, mint egy papagáj, de az adrenalin, a megkönnyebbülés és a mögötte álló férfi miatt egyszerűen nem tudott tisztán gondolkozni.

Daphne rámosolygott Adamra.

– Ti, férfiak jó, hogy *úgy* tudtok nézni a nőkre – mondta – Még száz lépésről is – tette hozzá mosolyogva, mielőtt a mentősök kitolták volna őket a szálloda halljából.

Sam elpirult, amikor meghallotta Adam nevetését. A férfi olyan közel állt hozzá, hogy a lány érezte a leheletét a fülén. Elöntötte a forróság.

Mi a fene bajom van? – gondolta elborzadva. Sürgősen el kellett tűnnie innen, mielőtt még valami őrült dolgot tesz!